

Az élet varázslat. Csak meg kell találni a varázsigét. Az én varázspálcám az írás lehetősége - és persze a mosoly, ami néha ugyan az arcomról eltűnik, de mindig ott marad a szememben.

Az élet varázslat. Csak ezt néha nehéz elhinni. Nekem is vannak kétségbeesés-rohamaim, hullámvölgyeim, világutáló napjaim. Egy ilyen alkalommal valaki (egyike azon tényleg keveseknek, akiknek adok a szavára) azt mondta: "...a varázslat ott van - de úgymint megtalál. Mert ezért vagy itt."

Igaza volt.

Nagy Tünde
Nagy Tünde

Búcsú után

Nézek a rég elment vonat után,
Látom a tekergő, hideg síneket,
Számolom halkán a furcsa színeket,
Sírok az állomás csendjébe bután.

Hogy tudd, mi a szerelem,

vacognod kell nyáron,
nem fáznod a télben,
virrasztanod éjjel
és aludnod délben,
mindent látni vakon,
énekelni némán,
sántítani épen
és szaladni bénán ,
kitágult tüdővel
levegőt nem kapni,
vánszorgó percekkel
vad versenyt rohanni,
kőrből téglalapot,
fából vaskarikát,
valósból groteszket,
gebéből paripát,
könnyből mosolyt csinálni,
majd mosolyból könnyet,
feledni a szabályt,
széttépni egy könyvet,
téboly-percek után
megpihenni bennem,
s nem kérdezni semmit...
akkor szeretsz engem!

Szombat este

Álmos villamos -
Végtelenbe vesző sínek -
A ködfürdő sűrűjében
Egymásba olvadó színek -
Hunyorgó csillagok
Opálos lila égen -
Korhadtt, kopott a pad,
Min együtt ültünk régen -
Kezed melege gyógyít -
Jeges a szél, de jó így.

Még lágyan óv az este,
Még megvéd puha teste,
Még vonat fűttye nem bánt,
Család-lánc vissza nem ránt,
Még miénk az éj, az élet,
Reményünk újraéled,
Pedig tudjuk, hiába.
Fejem most furcsa-kába,
S kezedet fogva várom,
Mikor ér véget az álom.

Elmélkedés

Ha itt lennél, tudnád. De nem vagy itt.
S ha máshol vagy, akkor seholse vagy.
Ha seholse vagy, akkor nem is létezel,
Semmi vagy. S a Semmi oly végtelen nagy,
míg hangod ideér: fényév, kétezer.
De hogy van hangod, ha nem is létezel?
A Semmi szól hozzám a távolon át?
Szerelmünk tehát áttörheti
a Megismerhetetlen titkos falát?
S ha megszűnik korlátnak lenni a Tér,
és hangod végülis csak ideér,
miért nem halhat meg az Idő,
hogy hangoddal együtt érj ide Te,
S hogy megmondd: a fehér most miért fekete?

Éjjelilámpa

Lekapcsolom. Vagy mégsem.
Nem tudom.
Félek.
Öleljetek magatokhoz, reggeli fények.

Zűrös

Itt ül mellettem.
Ez az igazi groteszk, nem a kockák.
Nem nézek rá, mert fáj.
Mosolyog a csontomig maró hideg.
Ez most már mindig így lesz?
Megezzem saját magam?
Mindent tud és mindent ért.
Sajnál.
Ha megszánsz egy kivert kutyát,
megharap.
Este már másokon segíték.
És rajtam ki segít?
Kinek mondjam el vétkeimet?
Engem ki ölel át?
És ki visz át a fogában tartva
a túlsó partra?

Vers a boldogságról

Bíbor szikrák,
Táncoló parázslábak,
Egymásba gabalyodó dallamok.
Télből született nyári hóvirág -
S én ülök és csak hallgatok.
Szótlan vallomás most a világ:
Földszagú és egyszerű.
Ha ráhasalnék egy felhőre,
Még a levegőt is hallanám.
Tudsz titkot tartani?
Nincs szükség többé esernyőre.
Engedd magadhoz az elemeket -
Nagy levegő, és UGORJ!
Fejest a mindenné lett "csak"-ba.
Csak egy nap.
Csak egy csók.
Csak egy kacagva síró hegedű.
Boldogság?
Ha ez nem, akkor semmi.

Ne engedd elmenni.

Másként

Egy hang.
Zsigerek lassú, ősi tánca -
Feszül a normák kényszer-lánca.

Elhallgat.
Tovább zengnek a belső húrok -
Szívembe méreg-lándzsát fúrok.

És újra.
Mámoros kínnal telnek a vérerek,
A való világból álomba ébredek.

Hallod?
Testet borzongató bűbáj-szirénének
Oktalan szárnyal utána a lélek.

Elmúlt.
Miért nem érti senki más,
Hogy minden dallam egy vallomás?

Emberek.
Ők.
És én.

Börtönbe zárt júliusi fagyok.
Lázadok. Félek. Én is ember vagyok.

Rossz álmom

Benzingőzben fürdik a köd.
A villamos is berekedt.
Elmosódnak a közömbös arcok,
hamuvá hálnak a fáradt harcok,
nem forognak a kerekek.

Fénylő porszem egy kopott gépben,
minden alkatrész nyikorog.
Ki fogja végleg megszerelni,
eladni, megvenni, felnevelni?
A Semmi gonoszán vigyorog.

Elszakadtak a tündéri láncok -
egy cérnaszál tartja életünk.
Szellemkezekbe kapaszkodunk,
halott álmokhoz ragaszkodunk..
sírunk, míg fel nem ébredünk.

Tél

Elönt egy sápadt, ezüst bódulat -
Szemeid fényébe temetem arcomat.
Jéggé fagyott szikrák táncolnak hátamon -
Bolond, fáradt fejem megpihen válladon.

Szívemet átfűrő olvadó jégcsapok -
Bekopog hozzád egy hópehely - én vagyok.
Szabályos kristállyá fagyott kusza vágyak -
Táncolnak a falon a holnap árnyak.

Mindjárt ma lesz és elfog a rettegés:
Túlél-e minket a folytonos tettetés?
Válaszra várok, de két szemed zárva -
Sötétben bolyong egy didergő árva.

Borul a bili

Hiába kapaszkodsz -
Az őrült körhinta kivet magából,
És rajtad nevet az egész világ.

Azt hitted, jobb lesz?
Hogy egyszercsak elmúlik minden magától,
És vers lesz, és bonbon, meg egy szál virág?

Térj magadhoz.
Ebben a játékban
Nem nálad van a dobókocka.

Bábu vagy.
Reszketsz az árnyékban,
S nem számíthatsz a koboldokra -

Hiszen csak te hiszel bennük.

Egyedül maradtál.

Félsz?

Üvölts, rúgj, harapj!
Leomlottak a beszélő falak.

Kőművest keresel?
Hasztalan.

Az egész világ arctalan.

Egyedül maradtál.

Félsz.

De még mindig élsz.

Szerlm 2001

Szia Rita!Egész éjjel nem aludtam-mikor lat6lak ujra?Tamas

Küldi: Tamas-buli

Elküldve: 2001.10.17. 07.50

Szia!Hivj fel ma este&+beszéljük.Rita

Küldi: Rita-buli

Elküldve: 2001.10.17. 09.22

Jo reggelt,szépséges kiralykisasszony!Rolad almodtam,és nagyon nem akartam felkelni!Alig varom az estét! -(-@ Tamas

Küldi: Tamas-buli

Elküldve: 2001.10.19. 08.32

Nem tudok aludni-boszorkany vagy,teljesen lvarazsoltal...Mérgezö volt a csokod-ha van szived,nem tagadod+ az ellenmérget..Mikor lesz mar holnap?!?!Tamas

Küldi: Tamas-buli

Elküldve: 2001.10.20. 01.13

Lnméreg-osztas holnap du4-töl.a boszorkany:)

Küldi: Királylány

Elküldve: 2001.10.20. 01.19

Küldtemlangyalt,h amig én nem vigyaz6ok Rad,tegye+ö,de visszajött,mert az angyaloknak nem kell lmasra vigyazniuk!Szamolom a perceket...Tamas

Küldi: Tamtam

Elküldve: 2001.10.20. 14.23

Alig par napja ismerlek,mégis tudom,h te vagy a legcsodalatosabb lany a földön...nem birom ki,h most 2napig nem latlak!!

Küldi: Tamtam

Elküldve: 2001.10.20. 23.44

Azt hiszem,kezdek beléd szeretni lkicsit.

Küldi: Királylány

Elküldve: 2001.10.21. 09.45

Félek,h almodom...Könyörgök soha ne ébressz fel!!!

Küldi: Tamtam

Elküldve: 2001.10.21. 09.51

Majd igyexem labujjhegyen jarni:)))

Küldi: Királylány

Elküldve: 2001.10.21. 09.54

"A pillanatok zörögve elvonulnak,/de te néman ülsz fülemben./Csillagok gyulnak és lehullnak,/de te megalltal szememben."SZERETLEK!!!Tamas

Küldi: Tamtam

Elküldve: 2001.10.21. 22.45

KOSZONOM.

Küldi: Királylány

Elküldve: 2001.10.21. 22.51

Mar csak néhány ora..Szarnyakat,szarnyakat az időnek,amig nem vagy velem-utana pedig kalitkat neki!Szeretlek.Varlak.Türelmetlenül...

Küldi: Tamtam

Elküldve: 2001.10.22. 17.22

Bocsi Tamas,+int közbejött vmi.Majd hivlak.R.

Küldi: Királylány

Elküldve: 2001.12.08. 16.32

Mit rontottaml&hol?Kiralylany,ne jatssz velem-faj

Küldi: B.Tamas

Elküldve: 2001.12.08. 16.50

Miért nem veszed fel a telefont?Ha barmivel
+bantottalak,mondd+,beszeljük+...Szükségem van Rad,tudod
jol...Kiralylany..Szeretlek...

Küldi: B.Tamas

Elküldve: 2001.12.08. 18.25

Legalabb annyit irj,h kopj le,nem érdeksz..de ne csinald ezt
velem,kérlek!!!Beszeljük+,mindent+lehet oldani,hidd el!Kiralylany..kérlek..

Küldi: B.Tamas

Elküldve: 2001.12.08.

Én soha nem bantottalak,akkor te most miért?

Küldi: B.Tamas

Elküldve: 2001.12.09. 02.31

6kor a szobornal.R.

Küldi: Királylány

Elküldve: 2001.12.09. 11.32

Tudom,+ígértem,h békénhagylak-de ezt nem lehet csak így!Szeretlek...nem lehet
vége!!!Igy nem!!!Adj még1 esélyt...

Küldi: +36209424373

Elküldve: 2001.12.09. 22.01

Nincs értelme.Sajnalom.Add fel.

Küldi: Királylány

Elküldve: 2001.12.10. 10.43

Soha!

Küldi: +36209424373

Elküldve: 2001.12.10.

1 üzenet érkezett

Olvas.

Küldi: +36209424373

Opciók

Törlés

OK

Törli üzenetet?

OK

Üzenet törölve

Megálló

Vannak pillanatok, amiket az ember nem tud megmagyarázni, csak átélni.

Ez is egy ilyen pillanat volt. Az a tizedmásodperc, amikor a villamos utolsó kocsija kecses pimaszsággal elsiklik az aluljáró legfelső lépcsőjére éppen fellépő áldozat orra előtt, és a megállóban már és még nincsen senki. Bosszantó, elkésztő pillanat, amire az ember vagy kirobbanó dührohammal, vagy végtelen, fásult közönnyel reagál.

A lány ez utóbbiak közé tartozott. Ezt a tényt is odafirkantotta az "Ez-sem-jött-össze-ami-napon"-dolgok listájára, és nagyot sóhajtva nekidőlt a korlátnak. Fáradt volt, de nem csak úgy általában. Úgy érezte, a Fáradság annyira belefáradt már abba, hogy az emberiség döntő többsége kudarcainak jelentős részét az ő számlájára írja, hogy úgy döntött, kiválaszt EGY embert, akiben kicsit ő is megpihenhet - és a választása éppen rá esett. "Nem számít"-gondolta, és lassan lehunyta a szemét. Ám mielőtt még teljesen kizárhatta volna a külvilágot, észrevett a megálló túlsó végében egy fiút, ahogy szomorúan és tanácstalanul mered maga elé, kezében egy csüggedten lógó vörös rózsával. Arra azonban már nem volt ideje, hogy értelmezze is, amit látott - hirtelen és jólesően beborította a sötétség.

Mikor kinyitotta a szemét, már ott volt a villamos. Felszállt, választott egy ülést - egy ablak melletti, ahol se mellette, se vele szemben nem volt senki. Bár ahogy jobban megnézte, az egész villamoson nem volt senki, rajta és a rózsás fiún kívül. Kinézett az esőcseppektől gyönygyöző ablakon, és azt látta, hogy a villamos lassan dőcög előre a fák törzsére és a villanyoszlopok rúdja csigamód feltekeredő síneken, miközben az eső aranyszínűből lilába vált és mandulás csokoládé ízű dalokat énekel. És az egészben az volt a legmeglepőbb, hogy a lány egyáltalán nem lepődött meg. Az Idő viszont ki nem állhatta a mandulás csokoládét, úgyhogy inkább befogta a fülét és az egyik ülés alatt összekuporodva elaludt. A lány így nem tudta megmondani, hány perc telhetett el, míg a villamos nagyot zökkenve megállt és nyikorogva kinyitotta az ajtaját. Az eső közben találkozott a széllel, aki aznap már jelentős alkoholmennyiséget fűjt magába, és ketten együtt befogtak egy zöldes-rózsaszín balladába, ami egy hűtőszekrénybe zárt sivatagi róka panaszos vonyításának elemeit ötvözte egy évek óta a padláson porosodó porszívó hatyúdalával.

-Elbűvölő, nemdebár?-kérdzte egy dallamos mély hang. A lány csak akkor vette észre a smaragzöld színű, aprócska öregembert, aki kényelmesen belesüppedt a szemközti ülésbe és bontogatni kezdte a piros papírszalvétába csomagolt szendvicset, ami leginkább egy fiúkollégium hűtőszekrényének legalsó polcán hátul található, még éppen nem mozgó ételmaradványok "elbűvölően" impresszionista kompozíciójára hasonlított. Az öregember közben beleharapott a szendvicsebe, ami panaszosan feljajdult.

-Jó étvágyat-mondta a lány zavarában.

-Köszönöm. Meddig utazik?

-Nem tudom-mondta a lány, és akkor döbrent rá, hogy tényleg nem tudja. Az öregember összeráncolta a szemöldökét, aztán félretette a szendvicset, ami hálásan sóhajtott egyet.

-És hol szállt fel?

-A Nyugatinál.

-Ó, akkor már értem-mondta az öregember, titokzatosan elmosolyodott, és újra a szendvics felé nyúlt, ami közben többszörösen belecsavarta magát a piros papírszalvétába, és nagyon utálta a lányt, amiért ilyen egyszerű választ adott az öregembernek.

-De én nem-mondta a lány. "Bár nem vagyok olyan biztos abban, hogy akarom érteni"-gondolta magában.

-Hát ha nem biztos benne...bár valószínűleg úgysem hagyná, hogy megértse.

-Ki nem hagyná?

-Hát saját maga.

-Ezt nem értem.

-Na látja.

-Mondja, én most álmodom?

-Az attól függ, honnan nézzük.

-Mondjuk az én szemszögemből.

-Azt csak maga látja. Épp ez benne az elbűvölő - hogy mindenki másként látja.

-De attól az még ugyanaz.

-Talán igen, talán nem-mondta titokzatosan az öregember, és újra bontogatni kezdte a piros papírszalvétát. A lány elgondolkodott.

-Mondja, kérdezhetek valamit?

-Kérdések...azt hiszi, a válasszal könnyebb lesz?

-Ha érteném, sokkal könnyebb lenne...minden.

Az öregember mosolyogva megcsóválta a fejét.

-Hát jó, kérdezzen. De csak egyet.

A lány hátradőlt az ülésen, és feszülten gondolkodni kezdett. Bármit kérdezhet; mintha az egész világot kapta volna ajándékba. Lelkesen elmosolyodott, mint egy kisgyerek, aki végre megkapja, amire oly régóta vágyott, aztán hirtelen elviselhetetlen tehernek érezte, és már nem is akarta annyira. Mert mit is kérdezhetne? És különben is: milyen válasza számíthatna egy smaragdzöld színű, aprócska öregembertől, aki épp egy veszettül visító szendvicset majszol egy csigavonalban az ég felé araszoló villamoson?

-Nos?

A lány nagy levegőt vett. "Lesz ami lesz"-gondolta, és kérdezett.

-Megérkezik az a lány, akire a fiú rózsával várt a megállóban?

Persze nem ezt akarta kérdezni. Legalábbis tudatosan nem. Mégis örült, hogy megkérdezte, egészen addig a pillanatig, amíg el nem kezdett gondolkodni azon, hogy miért ezt kérdezte. És akkor hirtelen csönd lett. Üres, fájó csönd. Az elveszített pillanat mindent átható, végtelen csöndje. Aztán az öregember elmosolyodott, és a lány úgy érezte, mosolyog ő is, mosolyog a bőre, a csontjai, az összes sejtje és azok minden apró alkotóeleme, és hogy minden, az egész villamos és vele együtt ő is nem több, mint egy végtelen, diadalmas, gúnyos és mégis elnéző Mosoly...

Hirtelen újra ott állt a megállóban, a korlátnak dőlve, a szemerkélő esőben, és körülötte fáradt, fásult emberek sokasága, szemükben a kihalt remény fényével a távolba tekintve, várva a megváltást - a villamost... Tekintetével a fiút kereste, de a tömeg eltakarta előle.

Már nem tudta volna megmagyarázni, miért, de tudni akarta a választ. Mintha minden, az egész világ ezen múlt volna, hogy megérkezik-e az a lány...

A villamos becsörömpölt. Az ajtó kinyílt; emberek szálltak le és szálltak fel; az ajtó becsukódott. A villamos kicsörömpölt. A megálló kiürült. Csak a lány maradt ott, a korlátnak dőlve, az egyre erősödő esőben. És a hideg, élettelen betonból csillogó kis tócsák nőttek ki. Különösen az egyik volt nagyon szép, a megálló túlsó végében, a lámpa fényköré alatt. Aranyszínű táncot lejtő vízfodrok öleltek körbe egy magányosan heverő vörös rózsát.